

DVE PESME

jozef klacik

JOZEF KLACIK rođen je 1949. u Staroj Pazovi. Školu za primenjenu umetnost završio je u Novom Sadu, a Akademiju likovnih umetnosti u Bratislavi. Objavio je zbirke pesama *Impulsi mesa*, *Matica srpska*, Novi Sad 1976, *Texti soli žiljaka (Tekst soli žumanceta)*, *Potom všetkom (Iza svega toga)* »Obzor«, Novi Sad 1978. Radi kao likovni urednik u »Obzoru« u Novom Sadu.

PRAH U LEPTIRU

mekom žučom udaranja
sve ostaje tiho
i tamo ispovest
drži otrov
na želucu

u kupanju
u leđima bogova
čekamo krtove mrlja
s plućima uz jastuk vode
krijušti male drške
iz sveg glasa
na tragu buktinje
prolaze peščane zveri
po stvarnosti trnja
pridržiava nebo
i smišlja
ovakav znoj šupljine
dok u očima
mnogo je vremena
iz ravne pojave
ljuske
ravne zmiye
u cilju duž ožiljka
izbacuje nas lagano
od soli u dnu
sluzokoža legla
leptira

andeli krasta
padaju u blato
od krtog kreča
svetle kosti
zaboravljene od meke muve
u početku
zakucane u očišćeni
prostor

I JAJE BEZ SMRTI

u najbeljem jeziku muva
silovita kost prodiranja
podešena u zver
poneka manžeta peska
vesla mesom prošlosti
čini neslučenu prašinu
iznenadnim
puderima žuče

iza posude
hladna linija
a iz nje ubrizgane dlake
pokrenute sitneži
u tamnom uglu opet
trči češljiv lepak
da nadjača lepljive oči
labuda
iz usta on izvuče
puno prisustvo
pomerenog sjaja

insekti mali sigurno
neprozirni
ispod naših slabina
oni će odvojiti zidove
i odleteti u nebo
zatežu me duge ruke
na dasci spaljivanja
u tako svečanom prisustvu
uokolo pergamentii zasecaju
otvore

čepovi praznog
čela
u sjaj
u proročnost
upadamo petom
u pižame odslikane
tišine

Sa slovačkog preveo autor

RATKO

milica mičić-dimovska

MILICA MIČIĆ — DIMOVSKA rođena je 1947. u Novom Sadu. Diplomirala na Filozofskom fakultetu u Beogradu. Objavila je knjigu proze *Priče o ženi*, »Prva knjiga«, *Matica srpska*, Novi Sad 1972. Radi kao novinari u redakciji lista za decu »Nevens« u Novom Sadu.

Kvaka je bila vlažna. Izmigoljila mi se ispod prstiju. Sav sam se naježio. Zašto ljudi ne brišu ruke kada izlaze iz toaleta? Zatim me je ošinula promaja. Čuo sam kako šušte uskomešane hartije. Zavesa je rasla, rasla. Zatvorio sam vrata. »Kakva promaja!« — rekao sam. Zavesa se spljoštila uz prozorsko okno. »Doneo sam vam nešto, produžio sam, ali urednik je davao signale: širio je oči, istezao tanke usne i vrat, vrteo glavom. Tek tada sam primetio nekog čoveka kako usplahireno kupi po podu razvejane rukopise. Pohabani sivo-crni kaput mu je visio kao pokrovac na konju, džepovi su bili prenatrpani, razvaljeni. Čovek je klečao. Biciklista. Viđao sam takve na mostu kako šeptrljivo i plašljivo krivudaju između kola. Široku nogavicu je oko članaka skupio štipaljkom. Ustao je izvinjavajući se, iz usta su mu gamizale reči, šušketale su. On je genije! Njegova otkrića su epohalna! Odmah sam shvatio koliko je »ati. Ludak! Ne znam zašto ga je urednik slušao. »Doneću ove stvarčice drugi put«, rekao sam i napustio ih. Ludak je imao nezvereno lice. Jadnik! Drvena štipaljka mu je štrčala iznad rasporene manžetne.

Zirnuo sam u svoje patente skrivene između korica. Moj potpis, dosta krupan i stilizovan, kao grančica mirte okruživao je krevet s uzglavljem u obliku giljotine i klozetsku šolju s okvirom za novine. Da li će mu se dopasti? Kiselo sam se osmešnulo i sklopio korice. U staklenoj mutnoj pregradi pratio sam svoj lik kako se sve više izoš-

trava, sve dok nije postao sasvim jasan. Košulja mi je ležerno prijanjala uz telo, bila je malo više otkopčana, ne vulgarno. Tu košulju bledoplave boje, nisam skidao u Tenerifi. Brađa mi je dosta napredovala za vreme godišnjeg odmora, bila je zaobljena, negovana.

Gurnuo sam staklena vrata, daktilografkinja nije zastala u kucanju mi sekund iako me je odmerila. Pod njenim prozorom su se zelenele plastične nadstrešnice iznad pijačnih tezgji. Gurnuo sam još jedna vrata i ušao u svoju kancelariju. Upisivači su me samo površno okrnzuli pogledima. Rapidografi su piskutavo škripali. Veronikine butine u zategnutim belim farmericama bile su isto onako izazovno iskošene kao i pre deset minuta. Seo sam za sto. Pero nije bilo zatvoreno. Osušena skramica tuša se ljuštilla, trunčice su padale na papir kao zrna maka. Mahinalno sam ponavljao rečenicu koju je trebalo da upišem: »Neustrašivi Arčibald je zamahnuo sekirom«. Kruzić od hartije skliznuo mi je na pod. Na njemu je pisalo: »Pucajte, nitkovi!« Na koga, upitao sam se. Na koga? Na koga? Malo me je zabolela glava. Video sam kao na filmu telo svoga oca kako se beživotno skljojaka na zemlju. Usporeno. On je živ i zdrav. Svako jutro se tušira gotovo hladnom vodom. Čuo bih kako nepažljivo odlaze tuš, verovatno mu isklizne iz sapunjave ruke. Pomešao sam oblačić s ostalim papi-rima. Moj rukopis je sitan, ravan, slova kao odštampana. Jednom ću se osloboditi ovog